

A tak se rozhodl, že bude trpělivý.

Nebo to přerušení přinejmenším skousne.

„Všude je klid,“ pronesl Nektas tichým hlasem.

„Zatím.“

„Zatím,“ přitakal draken. Karmínově černé vlasy mu padaly přes ramena.

„Na hranici mezi Zemí stínů a Vathi panuje klid. Na obloze taktéž. Attes ani Kyn zatím nezaútočili.“

Attes Šedovi těžkou hlavu nedělal – i když ne že by tomu mizerovi nechtěl stáhnout kůži z těla. Ruka podél těla se mu sevřela v pěst. Ne, to spíš *bratru* prvotního boha válek a dohod toužil pomalu, bolestivě vyrvat vnitřnosti z těla a ještě před tím ho zbavit každého milimetru kůže za všechno, co Šedovi navykládal v době, kdy ho Kolis věznil – ať už říkal pravdu, nebo ne.

„*Jeho Veličenstvo je tak laskavé, že až se jí samo nabažít, daruje ji mně,“ chlubil se mu přímo do obličej v domnění, že ho Šed nevnímá, v očích záblesk sadistické radosti. „Nebyla ráda.“ Zasmál se. „Asi se bude vzpírat, až jí vrazím péro do zadku, ale nakonec si to určitě užije a ještě bude prosit, abych ji –“ Jeho slova skončila chrlením krve a nadávkami.*

Šed zvládl natáhnout kostěné řetězy právě tak akorát, aby mohl zvednout ruku a zarýt prsty do Kynova krku. Přišel při tom o kus kůže a kosti, ale bylo mu to jedno. Klidně by to udělal znovu. Tak velký měl vztek.

Tehdy i *ted*.

Hromadil se v něm dlouhé roky.

Oči barvy leštěných safírů se upřely do jeho. Na novou podobu drakenových očí si sice ještě nezvykl, ale jednoznačně v nich četl porozumění. Nektas poznal, na co myslí. Žádné pouto nebylo třeba, nejstarší draken mu byl otcem a bratrem *zároveň*.

Za chvíli sklouzl pohledem ke dveřím ložnice. „Kolis se dál ukrývá.“

Na Šedově kůži vykvetly stíny a nástěnná svítidla po celé délce chodby začala divoce blikat. Pouhá zmínka o jeho strýci v něm vzbudila takový vztek, že jakékoli antipatie ke Kynovi v porovnání s ním bledly.

Protože Šed *věděl*.

I Kolis při svých návštěvách rád žvanil, akorát byl chytřejší než Kyn a dával si dobrý pozor, aby si pokaždé, když o Seře mluvil jako o svém majetku, zachoval bezpečnou vzdálenost. Šed zatnul čelist a světla znovu zazářila.

„Šede,“ klidnil ho Nektas tiše a přistoupil k němu blíž. Jeho modré oči planuly stejně jasně jako světla na stěnách.

„Jsem v pohodě,“ zavrčel Šed, nadechl se a prudkou, temnou energii zkontroloval.

Nektas významně pozvedl obočí. „Víš to jistě?“

Nic jiného mu nezbyvalo. „Jo.“ Odkášlal si, když světla v chodbě pohasla. „Jak dlouho bude podle tebe mimo?“

„Těžko říct. Pár dní? Týden?“ Nektas znovu zalétl pohledem ke dveřím ložnice. „Počítám, že Sera je v pořádku.“

Víc než to. Byla naprosto dokonalá. Přikývl. „Ano.“

„To rád slyším.“ Nektas se odmlčel. „I když jsi mi vyhrožoval smrtí.“

Šed cítil, jak se mu do tváří vkrádá teplo, a zřetelně si vybavil, jak Nektasovi vyhrožoval, že ho zabije, jestli neodejde. Na jeho obranu, právě vytahoval prsty ze Seřina sladkého klína. „Jo.“ Znovu si rozpačitě odkášlal. „Za to se omlouvám.“

Nektas se uchechtl. „Není třeba. Ještě si vzpomínám, jaké to je –“

Světlo v drakenových očích na okamžik pohaslo a Šeda píchlo u srdce silněji a hlouběji než kdykoli předtím. Všechny ztráty, které sám prožil – smrt rodičů i jiných blízkých, na nichž mu kdy záleželo –, nebyly nic ve srovnání s úmrtím drahé polovičky. Svého všeho.

A Nektas ji zažil.

Kolisovým přičiněním.

Šed mu stiskl rameno. „Slib, který jsem ti jednou dal, pořád platí. Kolis za všechno, čeho se dopustil na tobě i tvých sestřích a bratrech, zaplatí.“

Nektas se hluboce nadechl nosem. „Já vím.“

„Fajn.“ Šed spustil paži. Na hřbetu levé ruky se mu zatřpytil zlatý vír manželského otisku. „Vím, že ostatní čekají na informace a chtějí Seru vidět.“

„Musí ji vidět,“ opravil ho Nektas a založil si ruce na prsou. „Na vlastní oči.“

Šed to chápal. Potřebovali se ujistit, že je Sera pořád sama sebou, že během povznesení nepřišla o rozum a že se vážně stala tím, co všichni cítili.

Pravou prvotní bohyní života.

Budou si ale muset počkat.

„Ještě jsme si ani pořádně nepopovídali,“ namítl Šed.

„Neříkej,“ odušil suše Nektas.